

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.640 van 17 maart 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 14 januari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 25 november 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 december 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster van Congolese nationaliteit verklaart zich op 9 januari 2003 vluchteling. Op 22 januari 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij het verblijf aan verzoekster wordt geweigerd, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 28 februari 2003 beslist de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 8 juni 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing waarbij de hoedanigheid van vluchteling aan verzoekster geweigerd wordt.

Op 24 juni 2005 stelt verzoekster tegen deze beslissing beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Op 8 februari 2006 bevindt de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen dit beroep ontvankelijk doch ongegrond bij beslissing nr. 05-2935/R13152/jbl.

Op 10 februari 2006 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 23 februari 2006 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 13 maart 2006 stelt verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

Op 19 juli 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Tevens wordt aan verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit bevel wordt aan verzoekster ter kennis gebracht op 21 augustus 2007.

Op 26 maart 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 25 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 09.01.2003 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Frans spreekt, Nederlands leert en spreekt, werkbereid is, reeds gewerkt heeft en zicht op werk heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een grond voor regularisatie aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang haar asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien.

Betrokkene verwijst uitdrukkelijk naar verklaringen omtrent nieuwe regularisatiecriteria in het kader van de regeringsvorming Leterne I; tot op heden hebben wij geen nieuwe instructies gekregen voor de behandeling van regularisaties noch over een mogelijke adviescommissie. De Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 08.02.2006 met een beslissing tot weigering van de erkenning door de Vaste Beroepscommissie voor Vreemdelingen, haar betekend op 16.02.2006. Op 23.02.2006 werd haar een Bevel om het Grondgebied te Verlaten afgeleverd.

Het feit dat de asielprocedure meer dan 3 jaar heeft geduurd doet geen situatie ontstaan waardoor betrokkene aanspraak zou kunnen maken op een verblijfsrecht. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat de behandeling van haar asielaanvraag onredelijk lang duurde. Er dient opgemerkt te worden dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en /of de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, maar wel over de correctheid van de procedure. Het feit dat betrokkene een beroep lopende heeft bij de Raad van State schorst de asielprocedure dus niet, noch opent het een recht op verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om weerhouden te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene maakt verder melding van een brief van haar moeder, waarin zou worden gesteld dat deze geslagen en bedreigd zou zijn. Betrokkene voegt echter geen kopie toe van deze brief. Bovendien zou deze brief een subjectief element uitmaken en kan deze dus niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het staat betrokkene daarenboven steeds vrij om op basis van vermeende nieuwe objectieve elementen een nieuwe asielprocedure op te starten.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een eerste en een tweede middel aan, die luiden als volgt:

"EERSTE MIDDEL: Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meerbepaald het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A, MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1999, 53-54)

Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. (Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285)

Verzoekster legde als stuk bij het verzoekschrift op basis van het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet een werkaanbod voor van twee ondernemingen: (...) en (...) en het bewijs van haar aanwezigheid in België op 31.03.2007. Zij verwees tevens naar de langdurige procedure (6 jaar!) en naar de duurzame lokale verankering waarop zij zich kan beroepen.

Het regeerakkoord - Leterme I van maart 2008 vermeldt immers deze criteria als redenen voor een regularisatie van het verblijf van mensen zonder papieren.

Er zou nadien zo snel mogelijk een omzendbrief komen waarin de criteria verder uitgewerkt zouden worden; deze is er tot op heden niet. De bevoegde minister Turtelboom blijft excuses vinden om de omzendbrief niet uit te hoeven brengen.

In de afgelopen maanden werd wel meermaals gesteld dat het criterium 'langdurige procedure' reeds uitwerking zou hebben in die zin dat er lijsten gemaakt zouden zijn van personen die op basis van dit criterium in aanmerking komen voor regularisatie, en dat er in hun dossiers geen negatieve beslissingen genomen zouden worden. Slechts een greep uit de persberichten hieromtrent:

Nieuwsblad 25.06.2008: "Er worden voorlopig geen personen uitgewezen die onder de nieuwe criteria voor langdurige procedure zullen vallen, liet Turtelboom woensdag in de Kamer verstaan."

Stad Gent: "Bij navraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat op dit moment bijgevolg nog steeds de oude 'regels' toegepast worden. Wel zou de Dienst Vreemdelingenzaken beslissingen in dossiers met het criterium 'lange procedure 4 tot 5 jaar' opschorten." Provincie Limburg: "Mensen die heel duidelijk aan de nieuwe criteria voor lange procedures voldoen, zullen voorlopig geen negatieve beslissing krijgen op hun lopende regularisatieaanvraag."

www.vluchtelingendienst.be en www.vreemdelingenrecht.be:

"De Dienst Vreemdelingenzaken heeft al lijsten gemaakt van vreemdelingen die potentieel onder deze nieuwe maatregel kunnen vallen. Mensen die aan deze criteria voldoen zullen de komende weken en maanden dus wellicht geen negatieve beslissingen meer krijgen op hun lopende regularisatie-aanvraag."

De heer Roosemont, directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, riep tevens op om negatieve beslissingen in dossiers met een lange procedure aan hem door te geven.

Het is dan ook duidelijk dat in casu de gedane toezeggingen, uitlatingen en het gewekte vertrouwen van de overheid door haarzelf beschaamd zijn en dat de opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van verzoekster niet gehonoreerd werden. Haar dossier voldoet immers aan niet één enkele, maar aan alle mogelijke voorwaarden uit het regeerakkoord.

De beslissing zou alleen hiervoor al geschorst en nietig verklaard moeten worden."

"TWEEDE MIDDEL: Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 Vreemdelingenwet en van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, in combinatie met de beginselen van behoorlijk bestuur, meerbepaald het reëtzekerheids- en vertrouwensbeginsel, het art. 8 E.V.R.M. en het art 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

Verzoekster zal hierna aantonen dat de motivering deels niet afdoende is en deels onjuist:

1. De motiveringsverplichting in combinatie met de beginselen van behoorlijk bestuur

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1999, 53-54)

Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. (Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285)

Verzoekster legde als stuk bij het verzoekschrift op basis van het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet een werkaanbod voor van twee ondernemingen: (...) en (...) en het bewijs van haar aanwezigheid in België op 31.03.2007. Zij verwees tevens naar de langdurige procedure (6 jaar!) en naar de duurzame lokale verankering waarop zij zich kan beroepen.

Het regeerakkoord - Leterme I van maart 2008 vermeldt immers deze criteria als redenen voor een regularisatie van het verblijf van mensen zonder papieren.

Er zou nadien zo snel mogelijk een omzendbrief komen waarin de criteria verder uitgewerkt zouden worden; deze is er tot op heden niet. De bevoegde minister Turtelboom blijft excuses vinden om de omzendbrief niet uit te hoeven brengen.

- I.v.m. de langdurige procedure

In de afgelopen maanden werd meermaals gesteld dat het criterium 'langdurige procedure' reeds uitwerking zou hebben in die zin dat er lijsten gemaakt zouden zijn van personen die op basis van dit criterium in aanmerking komen voor regularisatie, en dat er in hun dossiers geen negatieve beslissingen genomen zouden worden. Slechts een greep uit de persberichten hieromtrent:

Nieuwsblad 25.06.2008: "Er worden voorlopig geen personen uitgewezen die onder de nieuwe criteria voor langdurige procedure zullen vallen, liet Turtelboom woensdag in de Kamer verstaan."

Stad Gent: "'Bij navraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat op dit moment bijgevolg nog steeds de oude Tegels' toegepast worden. Wel zou de Dienst Vreemdelingenzaken beslissingen in dossiers met het criterium 'lange procedure 4 tot 5 jaar' opschorten."

Provincie Limburg: "Mensen die heel duidelijk aan de nieuwe criteria voor lange procedures voldoen, zullen voorlopig geen negatieve beslissing krijgen op hun lopende regularisatieaanvraag."

www.vluchtelingendienst.be en www.vreemdelingenrecht.be: "De Dienst Vreemdelingenzaken heeft al lijsten gemaakt van vreemdelingen die potentieel onder deze nieuwe maatregel kunnen vallen.

Mensen die aan deze criteria voldoen zullen de komende weken en maanden dus wellicht geen negatieve beslissingen meer krijgen op hun lopende regularisatie-aanvraag."

De heer Roosemont, directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, riep tevens op om negatieve beslissingen in dossiers met een lange procedure aan hem door te geven.

Het is dan ook duidelijk dat in casu de gedane toezeggingen, uitlatingen en het gewekte vertrouwen van de overheid door haarzelf beschaamd zijn en dat de opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van verzoekster niet gehonoreerd werden. Haar dossier voldoet immers aan niet één enkele, maar aan alle mogelijke voorwaarden uit het regeerakkoord.

De bestreden beslissing meldt hieromtrent het volgende: "Betrokkene verwijst uitdrukkelijk naar verklaringen omtrent nieuwe regularisatiecriteria in het kader van de regeringsvorming Leterme I; tot op heden hebben wij geen nieuwe instructies gekregen voor de behandeling van regularisaties noch over een mogelijke adviescommissie. De Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd nog gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort."

Gezien de bovenvermelde toezeggingen en uitlatingen van de bevoegde autoriteiten is deze uiteenzetting als motivering niet afdoende. Er wordt immers geenszins verklaard waarom in dit dossier, dat duidelijk in aanmerking komt voor een positieve beslissing op basis van het criterium 'lange procedure' uit het regeerakkoord, plots wél een negatieve beslissing genomen wordt vooraleer er duidelijkheid is omtrent de omzendbrief.

- I.v.m. het vaststaand werkaanbod

De regering-Leterme I heeft in haar akkoord vermeld dat mensen zonder papieren die een vaststaand werkaanbod kunnen voorleggen en aanwezig waren op het grondgebied op 31.03.2007, op basis hiervan een arbeids- en verblijfsvergunning zullen kunnen krijgen. Minister van Werk Milquet bereidde reeds een KB voor waarin een arbeidsvergunning D wordt ingesteld voor deze personen. Het zou dan ook onlogisch zijn om intussen mensen die hiervoor duidelijk in aanmerking komen, uit te wijzen.

Deze buitengewone politieke situatie vormt op zich een buitengewone omstandigheid voor verzoekster en vele anderen met dezelfde kwalificaties.

Verzoekster valt onder deze categorie: zij was op 31.03.2007 in België en heeft twee vaststaande werkaanbiedingen.

De bestreden beslissing bestempelt "het feit dat betrokkene (...) werkbereid is, reeds gewerkt heeft en zicht op werk heeft (...) elementen m.b.t. de integratie (die) het voorwerp (kunnen) uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980" en verder noemt men "het feit dat betrokkene tewerkgesteld was (...) evenmin een grond voor regularisatie aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang haar asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien."

Dit is echter al te gemakkelijk; hieruit blijkt geenszins waarom het voor de Belgische staat nog nodig of zelfs nuttig is om verzoekster naar haar land van herkomst te sturen om haar daar een verblijfsmachtiging te laten aanvragen, terwijl het goed mogelijk is dat zij op zeer korte termijn in aanmerking komt voor een verblijf als 'economisch migrant'. De bestreden beslissing is op dit vlak dan ook niet afdoende gemotiveerd.

2. Motivering inzake de hulp van de Internationale Organisatie voor Migratie

Doorheen de bestreden beslissing wordt gezegd dat verzoekster tijdelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst om vervolgens daar een verblijfsmachtiging aan te vragen via de Belgische ambassade, op grond van het artikel 9.2 van de Vreemdelingenwet.

De laatste paragraaf van de bestreden beslissing stelt echter dat verzoekster een beroep zou kunnen doen op de I.O.M. om steun te verkrijgen bij een eventuele terugkeer.

Hieruit blijkt dat het de eigenlijke bedoeling van de Dienst Vreemdelingenzaken is dat verzoekster voorgoed terugkeert naar Congo. Om een beroep te kunnen doen op de diensten van de I.O.M. is het immers verplicht om een verklaring te ondertekenen dat men niet binnen de vijf jaar na vertrek mag terugkomen naar België, op straffe van het terugbetalen van alle door de I.O.M. gemaakte kosten. De opgesomde voorbeelden van 'reintegratiebijstand' hebben ook duidelijk een definitieve herintegratie als bedoeling en geen tijdelijke bijstand in afwachting van de toekenning van een verblijfsmachtiging voor België.

De motivering van de bestreden beslissing is op dit punt dan ook tegenstrijdig, d.w.z. onjuist.

Besluit: de beslissing is deels niet afdoende en deels onjuist gemotiveerd.

Verzoekster is van mening dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken deels niet afdoende is en deels onjuist, en dit omwille van de motieven hierboven uiteengezet.

Verzoekster verwijst dit verband naar de rechtsleer die het volgende stelt;

"Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende." (OPDEBEEK, I.

en COOLSAET, A., *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189)

Verzoekster meent dan ook gezien het bovenstaande dat de motivering niet afdoende is."

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het rechtszekerheid- en het vertrouwensbeginsel niet dienstig kunnen worden ingeroepen. Verwerende partij stelt dat uit een regeerakkoord geen rechten kunnen worden geput. Een regeerakkoord bevat immers slechts beleidsintenties die zelf geen kracht van wet hebben. Bovendien is het regeerakkoord van maart 2008 nog niet in wetgeving omgezet, waardoor de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster moet worden behandeld op basis van de wetgeving die vandaag de dag nog steeds van kracht is. Verzoekster kan in geen geval rechten putten uit toekomstige wetgeving of mogelijke nieuwe interpretaties van deze wetgeving. Bijgevolg heeft verwerende partij een correcte toepassing gemaakt van de vigerende wetgeving en de interpretaties die ter zake courant zijn. In de bestreden beslissing wordt tevens terecht gesteld dat verwerende partij tot op heden geen nieuwe instructies heeft gekregen voor de behandeling van regularisaties. De omzendbrief, die in het regeerakkoord is aangekondigd, werd nog niet beëindigd, noch gepubliceerd. De huidige regels gelden bijgevolg onverkort. Verder is verwerende partij van oordeel dat in de bestreden beslissing wordt geantwoord op alle door verzoekster aangebrachte elementen en dat de motivering wel degelijk afdoende is. Bij lezing van de bestreden beslissing is het duidelijk dat de gemachtigde van de minister de elementen door verzoekster aangebracht, niet heeft aanvaard als buitengewone omstandigheden. Bijgevolg wordt terecht gesteld dat de aanvraag ingediend kan worden in het land van herkomst. Verwerende partij duidt erop dat de loutere stelling dat verzoekster hiertoe de hulp kan invoeren van de Internationale Organisatie voor Migratie (hierna: IOM), geen afbreuk doet aan de correctheid van de bestreden beslissing. Ten slotte wijst verwerende partij erop dat verzoekster nalaat uiteen te zetten op welke wijze de door haar vooropgestelde wetsbepalingen en verdragsartikelen geschonden worden.

2.3. Daar het eerste middel grotendeels een herhaling vormt van het tweede middel en ook op het tweede middel voortbouwt, wordt erop gewezen dat voor een goed begrip van onderstaande analyse beiden samen worden behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekster ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster uit voorts kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en voert in feite de schending van de materiële motivering aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de

Raad) toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoekster voerde in haar aanvraag de volgende omstandigheden aan:

"Verzoekster verwijst naar de regeringsverklaring-Leterme 1 en stelt dat zij recht heeft op de regularisatie van haar verblijf op basis van drie mogelijkheden, zoals verder uiteengezet zal worden:

Zij was op het grondgebied aanwezig op 31.03.2007 en heeft een vaststaand werkaanbod.

Zij kan zich beroepen op een langdurige procedure.

Zij verkeert in een prangende humanitaire situatie aangezien zij sinds vijf jaar in België verblijft en duurzaam lokaal verankerd is. Zo voldoet zij aan de criteria 'kennis van een van de landstalen', 'werkverleden en werkbereidheid', 'beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod' en 'uitzicht hebben op werk'. Zij betekent tenslotte geen gevaar voor de openbare orde.

Zij vraagt dan ook de onmiddellijke regularisatie van haar verblijf.

Zij wijst verder op de volgende elementen:

Ontvankelijkheid

Verzoekster legt een kopie voor van haar paspoort.

Verzoekster beroept zich op nieuwe elementen, met name het feit dat zij in aanmerking komt voor de nieuwe regularisatie voorzien in het regeerakkoord-Leterme I.

De buitengewone omstandigheden.

1. Gevaar in het land van herkomst, art. 3 E.V.R.M.

Verzoekster zette in vorige procedures reeds uiteen dat zij een risico loopt op een onmenselijke behandeling bij een eventuele terugkeer naar Congo doordat zij geassocieerd wordt met de moordenaar van K.R. Verzoeksters vriend werd in dit kader verdacht van mededaderschap en gearresteerd. Verzoekster zelf werd ook opgepakt en zwaar mishandeld.

Recent ontving verzoekster een brief van haar moeder. Zij verhuisde naar Congo-Brazzaville wegens de problemen die zij had met soldaten die te weten wilden komen waar verzoekster zich bevindt. Haar moeder werd door hen bestolen en geslagen en zij bedreigden haar ermee dat ze zouden terugkomen tot ze zou spreken.

Ook dit nieuwe element moet in overweging genomen worden.

2. Regeringsverklaring - Leterme I, werkaanbiedingen en aanwezigheid in België op 31.03.2007

Verzoekster heeft gedurende jaren gewerkt als kamermeisje in een hotel. Men was er heel tevreden over haar en in de verklaring van de personeelsverantwoordelijke staat o.m. het volgende te lezen: "Indien er zich een mogelijkheid voordoet, zullen wij niet nalaten haar een voltijds contract van onbepaalde duur voor te stellen."

De gerant van het bedrijf (...) is "erg geïnteresseerd in haar profiel" en wil haar op proef aannemen als secretaresse zodra verzoeksters verblijf in orde is.

Uit de loonbrieven van het hotel blijkt dat verzoekster aanwezig was in België op 31.03.2007.

3. Regeringsverklaring - Leterme I, langdurige procedure

Verzoekster heeft asiel aangevraagd in januari 2003; haar aanvraag werd geweigerd en er werd een beroep ingediend bij de Raad van State. Tot op heden is er nog geen resultaat of zelfs maar een zittingsdatum bekend.

De in het regeerakkoord vooropgestelde vijf jaar procedure worden dan ook ruimschoots gehaald.

4. Regeringsverklaring - Leterme I, duurzame lokale verankering

Verzoekster voldoet aan de volgende criteria:

'kennis van een van de landstalen': zij spreekt uitstekend Frans en vrij goed Nederlands, hiervoor volgt zij cursussen

'werkverleden en werkbereidheid': zie '2.'

'beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod': zie '2.'

"uitzicht hebben op werk": zie '2.'

Zij betekent tenslotte geen gevaar voor de openbare orde."

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

Verzoekster uit in het verzoekschrift kritiek op de motieven van de bestreden beslissing omdat deze motivering volgens verzoekster foutief en niet afdoende is. Zij meent dat verwerende partij onterecht heeft beslist de door verzoekster bijgebrachte elementen, waaronder de lange asielprocedure, het werkaanbod en haar integratie, niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid.

Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat zij ingevolge het regeerakkoord Leterme I van maart 2008 voldoet aan alle in het regeerakkoord opgenomen regularisatiecriteria, te weten de

lange duur van de asielprocedure, een werkaanbod en duurzame lokale verankering. Verzoekster wijst erop dat in de nabije toekomst een omzendbrief van de minister van Migratie- en asielbeleid verwacht wordt, waarin de regularisatiecriteria verder uitgewerkt worden. Verzoekster steunt haar argument door te verwijzen naar allerhande persberichten en uitspraken van de bevoegde instanties. Verzoekster stelt bijgevolg in het verzoekschrift: *“Het is dan ook duidelijk dat in casu de gedane toezeggingen, uitspraken en het gewekte vertrouwen van de overheid door haarzelf beschaamd zijn en dat de opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van verzoekster niet gehonoreerd werden”*.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen: *“Betrokkene verwijst uitdrukkelijk naar verklaringen omtrent nieuwe regularisatiecriteria in het kader van de regeringsvorming Leterme I; tot op heden hebben wij geen nieuwe instructies gekregen voor de behandeling van regularisaties noch over een mogelijke adviescommissie. De Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort”*.

Er wordt vooreerst op gewezen dat de Raad geen wettigheidscontrole kan uitoefenen inzake een regeerakkoord, dat beleidsintenties bevat en geen wetgeving noch juridisch bindende norm uitmaakt. De in het regeerakkoord geopperde mogelijke nieuwe criteria maken nog geen afdwingbare wetgeving uit, zodat verzoekster zich hierop niet kan beroepen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren. De motieven van de bestreden beslissing in dit verband zijn niet kennelijk onredelijk. Gezien het in casu niet om afdwingbare wetgeving maar om intenties gaat, kan de schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet worden aangenomen.

Het vertrouwensbeginsel houdt onder meer in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloftes die de overheid in een concreet geval zou doen. Er kan niet worden aangenomen dat de bepalingen van het regeerakkoord momenteel reeds een vaste gedragslijn van de overheid uitmaken of dat aan verzoeker concrete beloftes werden gedaan. De schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

Verzoekster meent in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van haar lange asielprocedure. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen: *“Het feit dat de asielprocedure meer dan 3 jaar heeft geduurd doet geen situatie ontstaan waardoor betrokkene aanspraak zou kunnen maken op een verblijfsrecht. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)*

Betrokkene beweert dat de behandeling van haar asielaanvraag onredelijk lang duurde. Er dient opgemerkt te worden dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en /of de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, maar wel over de correctheid van de procedure. Het feit dat betrokkene een beroep lopende heeft bij de Raad van State schorst de asielprocedure dus niet, noch opent het een recht op verblijf”.

Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de minister op basis van dit motief, dat in de bestreden beslissing voorkomt, tot een kennelijk onredelijke beslissing is gekomen of zijn beslissing heeft gesteund op een niet correcte feitenvinding. Alleszins wordt herhaald dat, ook al heeft de asielprocedure van verzoekster drie jaar en één maand geduurd, het regeerakkoord geen afdwingbare norm uitmaakt.

Verzoekster is voorts van mening dat zij in aanmerking komt voor regularisatie op grond van haar werkaanbod omdat *“de regering Leterme I in haar akkoord vermeldt dat mensen zonder papieren die een vaststaand werkaanbod kunnen voorleggen en aanwezig waren op het grondgebied op 31.03.2007, op basis hiervan een arbeids- en verblijfsvergunning zullen kunnen krijgen.”* Tevens stelt verzoekster het volgende: *“Minister van Werk Milquet bereidde reeds een*

KB voor waarin een arbeidsvergunning D wordt ingesteld voor deze personen. Het zou dan ook onlogisch zijn om intussen mensen die hiervoor duidelijk in aanmerking komen, uit te wijzen”.

Er dient opgemerkt te worden dat dit KB, zoals verzoekster zelf stelt, slechts een ‘voorbereidend werk’ uitmaakt en dat dit voorstel tot KB zich situeert binnen het kader van een ministerieel overleg op federaal vlak tussen de ministers die betrokken zijn bij het Migratie- en asielbeleid en de toenmalige eerste minister. Het voorstel tot KB, waar verzoekster zich in haar verzoekschrift op beroept, maakt nog geen afdwingbare wetgeving uit. Bijgevolg kan verzoekster zich hierop niet beroepen om de wettigheid van de bestreden beslissing aan te vechten.

Vervolgens voert verzoekster aan dat de motivering inzake de hulp van de Internationale Organisatie voor Migratie (hierna: IOM) tegenstrijdigheden bevat en bijgevolg onjuist is. Verzoekster duidt erop dat doorheen de motivering van de bestreden beslissing wordt gesteld dat het slechts om een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst zou gaan. Terwijl, volgens verzoekster, de eigenlijke bedoeling van de Dienst Vreemdelingenzaken erin bestaat dat verzoekster definitief terugkeert naar Congo. Verzoekster wijst er immers op dat, indien zij beroep doet op de hulp van de IOM om terug te keren naar haar land van herkomst, zij er zich toe dient te verbinden om gedurende 5 jaar na vertrek niet meer terug te keren naar België. Dit op straffe van het terugbetalen van de door de IOM gemaakte kosten. Verzoekster stelt tevens dat de voorbeelden van reïntegratiebijstand in de motivering van de bestreden beslissing duidelijk ook de definitieve herintegratie beogen en geen tijdelijke bijstand in afwachting van de toekenning van een verblijfsmachtiging voor België.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen: “Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).”

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift aanvoert dat zij om financiële redenen niet kan terugkeren naar haar land van herkomst om haar aanvraag in te dienen omdat zij, bij terugkeer naar België binnen de 5 jaar na vertrek de steun van de IOM terug moet betalen en dat zij gedwongen wordt tot een definitieve terugkeer naar haar land van herkomst, dient te worden opgemerkt dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister is ingegaan op alle door verzoekster aangehaalde argumenten in haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Met de bijkomende argumenten omtrent de financiële problematiek van verzoekster, opgeworpen in haar verzoekschrift, kon de gemachtigde van de minister geen rekening houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoekster van oordeel is dat de verwijzing naar de IOM tegenstrijdig en onjuist is daar zijzelf geen definitieve terugkeer naar Congo beoogt, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing enerzijds verwijst naar de steun die verzoekster kan verkrijgen van de IOM voor haar terugreis en anderzijds ter inlichting verwijst naar het reïntegratiefonds waarover de IOM beschikt. De steun voor een terugreis staat los van de mogelijkheid om gebruik te maken van het reïntegratiefonds. Verzoekster toont niet aan dat zij geen gebruik zou kunnen maken van financiële steun van de IOM voor haar terugreis, ook al beoogt zij geen definitieve terugkeer.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat het argument van verzoekster enige nuancering verdient, namelijk dat de verbintenis waartoe vreemdelingen zich dienen te verbinden als zij beroep doen op de hulp van de IOM om terug te keren naar hun land van herkomst de verplichting betreft om de eerstkomende 5 jaar geen asiel meer aan te vragen in België. Onderhavig beroep is ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster op grond van artikel 9bis van

de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

Inzoverre verzoekster de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient te worden opgemerkt dat verzoekster nalaat uiteen te zetten op welke wijze zij deze bepaling geschonden acht. In de mate dat in het tweede middel de schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangevoerd, is het onontvankelijk.

Bijgevolg maakt verzoekster met haar betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die noodzakelijk worden geacht bij het nemen van de beslissing. In de bestreden beslissing wordt duidelijk overwogen waarom verwerende partij de mening is toegedaan dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekster de aanvraag niet in het buitenland kan indienen. De verwerende partij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en heeft in de bestreden beslissing op omstandige, correcte wijze geoordeeld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen, op grond waarvan zij wettig tot haar besluit is gekomen.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op terzake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De schending van de materiële en de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. De schending van artikel 62 en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

Verzoekster voert vervolgens de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel houdt onder meer in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloftes die de overheid in een concreet geval zou doen.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

Er wordt nogmaals herhaald dat de beleidsverklaringen van de toenmalige regering Leterme I geen wetgeving noch juridisch bindende norm uitmaken. De in het regeerakkoord geopperde mogelijke nieuwe criteria maken nog geen afdwingbare wetgeving uit, zodat verzoekster zich hierop niet kan beroepen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren.

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen: *“Betrokkene verwijst uitdrukkelijk naar verklaringen omtrent nieuwe regularisatiecriteria in het kader van de regeringsvorming Leterme I; tot op heden hebben wij geen nieuwe instructies gekregen voor de behandeling van regularisaties noch over een mogelijke adviescommissie. De omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort”*. De Raad merkt op dat deze motivering deugdelijk en pertinent is. Er kan in casu in hoofde van verzoekster geen sprake zijn van in haar hoofde gewekte rechtmatige verwachtingen, en bijgevolg evenmin van een schending van het vertrouwensbeginsel.

Uit het bovenvermelde volgt dat niet kan gesteld worden dat de gemachtigde van de minister niet gehandeld heeft in overeenstemming met de geldende wettelijke en reglementaire bepalingen. Het rechtszekerheidsbeginsel werd derhalve niet geschonden. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de

minister niet correct zouden zijn noch dat zijn gevolgtrekkingen kennelijk onredelijk zouden zijn.

Het eerste middel is, evenmin als het tweede middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-------------------	--

dhr. M. DENYS,	griffier.
----------------	-----------

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.